

PRONAĐENI MATRIKS PLEJADA – „KLJUČ“ RASPOREDA GRAĐEVINA PLATOA GIZE

Autor: dr. sc. Igor Šipić

Nakon izvornog pronalaska astrognostijske primordijalne geometrijske matrice klastera Plejada i njezine implementacije u realni sredozemni prostor, prema najnovijim istraživanjima hrvatski znanstvenik, dr. sc. Igor Šipić, otkrio je i „ključ“ po kojem su raspoređene i orijentirane građevine platoa Gize podizane u razdoblju vladavine faraona Keopsa (Kufu), Kefrena i Mikerena (Menkaur) (2589.-2504. pr. Kr.), kako općeprihvaćena znanost drži, genealoški povezanih u tri naraštaja („djed-otac-unuk“). Upravo ta činjenica nasljednog upravljanja državom dodatno utvrđuje mogućnost da se radi o zajedničkoj vremenskoj kapsuli dogradnje astronomsko-geometrijskog sustava, ne znamo otkad i otkuda ranije poznatog. I premda su sve dosadašnje teorije o tom čudesnom pitanju i još mističnijim proizvodima gradnje išle u smjeru traženja rješenja na osnovama viđenijih zvijezda, bez poznavanja matriksa Plejada nije se moglo računati na ostvarenje konačnog uspjeha.

On je sada polučen prije svega zahvaljujući autorovom radu u Mađarskoj gdje je u studenom 2015. dekodirao artefakt pronađen pred oko 60 godina u grobu iz 9. stoljeća. Desetljećima već miruje u muzejskoj zbirci, neprepoznat bez geometrije klastera Plejada, a sad je potvrđen kao materijalni dokaz „zaključanosti“ ukupne geografske i na njoj izrasle kartografske povijesti sredozemnih civilizacija. Ono što se tijekom istraživanja ukazivalo logičnim, uočavajući u matričnoj geometrijskoj strukturi egipatski, fenički, grčki ili rimski sloj, sada se pokazalo točnim i ispravnim. Davno pronađeni artefakt prepoznat je kao mjerilo ili instrument koji, ne samo da učvršćuje tezu o geometriji Plejada (hr. Vlašići) kao **matriksu** i **master-ključu** geografske i kartografske znanosti, već postaje i instrumentom živog sudjelovanja u procesu kreiranja koordinatne mreže. Tim obrascem povezane su međusobno u jedinstveni sustav prostorne udaljenosti od doline Inda i Arabije, Male Azije i Sjeverne Afrike, do zapada Europe i Baltika, u najmanje posljednjih 4500 godina, što je bio povod da bi se prišlo uopće razumijevanju gradnje objekata platoa Gize. Ostvarenjem takve svetogeometrijske plejadske slike obrasca Gize razrješena je njena ukupnost mita unutar povijesne prirodno-humanističke slike drevne civilizacije Egipta. Istodobno, povratno, ona postaje matriksom geografskog uređenja slike Sredozemlja. Dvije slike susreću se i potpuno preklapaju tvoreći jedinstvenu cjelinu. Kraj sad postaje početak pa je jasno vidljivo kako, metodološki, uspostava temeljnog okvira s početka proizlazi upravo iz matriksa rasporeda Gize. No, zajedno opet se stapaju u istoj matrici koju prije svega, semantički, podupire kultura prefiksa *mater* – kult plodnosti, žena, majka, kao izvorište samog života, mogući „peti element“. Sugerira li to i smjer njegova dolaska na Zemlju, tek ostaje vidjeti. U svakom slučaju, smrt kao besmrtnost ili *regressus ad uterum*, ostaje vječito čovjekovo neznanje, ali i animacija. Neki su, eto, i u 9. st. sa sobom u grob ponijeli ključeve vjerovanja da se čovjek vraća tamo otkud je i stigao. Čemu inače tako kapitalno mjerilo u grobu uz ljudski kostur, ili pod sjenama piramida Gize?

Najnoviji nalazi naprosto upućuju na činjenicu grješke ukoliko se sva istraživačka energija usmjeri samo na jednu (najveću) ili sve tri piramidne megastrukture. Ova teza traži čitavi plato Gize kao jedinstvenu mega-pozornicu na kojoj se odigrava čudesna predstava „velikog povratka u utrobu“ (parafraza naslova knjige: I. Šipić, Mediteran – povratak u utrobu. Prilog povijesti plovidbe, Split, 2007.), koja uključuje sedam elemenata strukture Plejada, ovdje 7 građevina ili objekata. U tom je slučaju realističan čak i položaj faraonova čamca (48x5 m), a plan gradnje postaje *mjerilo* uz pomoć kojeg se sustavno prenosi u realni sredozemni prostor s

intencijom širenja, a što potvrđuje srednjovjekovni artefakt pronađen u Mađarskoj, ono što su autori gradnje upravo i željeli iskazati – vladavina znanja kao krajnji cilj besmrtnosti, koja će se ugraditi u sve dijelove života na Zemlji.

Teza otvara jedno od nakrucijalnijih pitanja: ako jest točno kako je „neka“ od prethodnih civilizacija označila sva energetska i geografska značajna mjesta kroz svoje građevine, gradove, megalite, piramide... (S. Osmanagić) i time stvorila obrazac, koji je ovime iščitao, što je to „program“ koji je iznutra utjecao na njegovo preslagivanje i formiranje, osobito spram geografske kardinalnosti? Velika bi pogreška za znanost bila sve prepustiti slučaju! Bez tog programa teško bismo površinski dobili tako skladan *vegenerovski* odnos geoloških gibanja, geografskih spoznaja i prohumanističkih vizija. Usto, teško bi bilo na tako širokom prostoru vladati situacijom bez „pogleda odozgo“. Plediramo na znanost u njoj punoj interdisciplinarnosti i multidisciplinarnosti.

Cjeloviti rezultati istraživanja bit će uskoro objavljeni i publicirani.

Povijest:

Astrognzijska primordijalna geometrija klastera Plejada izvorni je pronalazak, po nekim ocjenama svjetskih razmjera, malo još poznat europskoj, a gotovo nepoznat hrvatskoj javnosti i znanosti. Priopćen je na svjetskoj konferenciji *Hidden History* u Sarajevu 2014. te iste godine publiciran u knjizi *Zašto bi mogla... Atlantida?* (I. Šipić, 2014.) – uz daljnju razradu tijekom 2015. („Vlašići i mali narodi 1-2“).

Plejade se spominju od prapovijesnog doba i nalazimo ih redovito u mitologijama svijeta, umjetnički pak, prije svega, u kalendarskom smislu. Stoga se pronalaskom njihove geometrijske matrice uznemirujuće dovode u vezu s realnim geografskim prostorom (orijentacija) na način da njihova implementacija u njemu postaje **obrazac ponašanja**. To je razlogom da autor po prvi puta u geografsku znanost uvodi i pojam **trojanske eponimije** razvijajući na postulatu Lorenzove Teorije kaosa model topološke i geometrijske uređenosti prostora.

Prostorno-geometrijski, klaster Plejada je „kalup“ na kojem počiva čitava geografska misao najmanje od drevnog Sumera, Egipta, pa sve do srednjovjekovne samostanske i portulanske kartografije i kartografije baroka, za što je autor pronašao dokaz u relativno nepoznatom ikonografskom djelu iz 16. stoljeća, prvi puta ga u povijesnoj znanosti objavljujući u sadržini geografsko-kartografskog djela. Taj je podatak krucijalan utoliko što je razvidno kako je „ključ“ morao biti poznat u cijeloj dijakroniji povijesnog sloja, no nigdje ga ne nalazimo u dostupnoj zanatskoj uporabi. Na to ukazuju sve studije prostorno-urbane organizacije nositelja povijesnih kultura, time i vjerskih središta, poput Jeruzalema, Meke ili po autoru istraživanog Loreta, kao poticatelja, uz trgovačke, i hodočasničkih putovanja. Stoga je to potpuna novost u povijesnoj znanosti svih sadržina izvan mitološke. Ne samo da ona prinosi sagledavanju prostornog integriteta kao čimbenika sujedinjenja svekolikih civilizacijskih vrednota nego i hrvatskom prostoru (poglavito ninskom arealu) i Lašvanskoj dolini u BiH, od planine Vlašić do Visokog, daje legitimitet ravnopravnog, pače u sredozemnim i srednjoeuropskim mjerilima, središnjeg, što uspostavlja nove odnose unutar povijesne marginalizacije država dotičnih prostora. Stoga i jest posebnost snažna potvrda metode koju autor izvorno primjenjuje već duže od desetljeća. Postupak je uključivao ponajprije uspostavu temeljnog okvira (*trojanska eponimska matrica* i ključne matematičke točke sustava), zatim razvoj mreže s naglaskom na kardinalnost geografskog objekta i proporcionalnost odnosa, da bi potom pronalazak Geometrijskog Matrixa Plejada s njegovom implementacijom i

impotacijom u realni geografski prostor iznjedrio ukupnu povijesnost kao instrumentarij semantičkog zrcala astrološkog, astronomskog, geografskog i mitološkog lica i slike ekumene. Prirodna znanost duboko je progutala humanizam, a humanizam se snažno uslojio u prirodu znanosti.

Rezultati istraživanja priopćeni su i doneseni u četiri zasebne knjige, devet studija, 16 mapa te mnoštvu crteža i komparativnih grafičkih prikaza. Oni se mogu osporavati, ali se ne mogu osporiti. Ono što je zapisano, ocrtano, sustavno i svetogeometrijski, kako na nebu (Nut), tako i na zemlji (Geb), ne da se osporiti.

21. 1. 2016.

